

Toch kan men in de kamer-debatten lezen, dat van de zijde van belagge hebbenden (dat zijn de ondernemers) op geleidelijke afschaffing aangedrongen wordt. Dat dit aandringen belangen-gronden, winst-gronden heeft en niet uit menslievende overwegingen gedaan wordt, kan van tevoren worden aangenomen. Wat voor belangen kan dan de ondernemer bij de opheffing van de poenale sanctie hebben. De rubber geeft ons hier alweer het duidelijkste antwoord. Er is n.l. in de rubber, maar ook in andere cultuurproducten op het oogenblik een groote moeilijkheid in de afzet. De rubber producenten, door de jaren heen gewoon aan vlotte afzet, hebben hun plantages geleidelijk uitgebreid. Ned. Indie produceerde in de jaren:

1921	1922	1923	1924	1925	1926	1927	1928	1929
75,5	82,2	121	146,3	191	206	229,5	228	251

maal 1000 ton rubber.

Dit is voor het oogenblik meer dan er gekocht kan worden. De voorraden stijgen, de prijzen dalen. Men overweegt thans een groot plan van restrictie, men wil de productie door minder te tappen verkleinen. Het laatste plan is om gedurende de maand Mei in het geheel niet te tappen. Maar wat moeten de ondernemingen dan met hun contract-koelies. Op straat zetten kunnen zij deze menschen niet, zij zijn door contract verbonden. Hier toont het koelie-contract zich een belemmering in de bedrijfsvoering van de ondernemingen. En waar gevallen als nu de rubber-restrictie, overproductie dus, ook in de toekomst absoluut niet tot de onmogelijkheden behooren, zal de poenale sanctie als zoodanig een voortdurende belemmering blijven vormen. Er zijn dus tendenzen in de belangen van de westerse ondernemers, die op een wenschelijkheid van opheffing van de poenale sanctie heenwijzen. Evenwel zal het gebrek aan vaste arbeidersbevolking voorloopig nog in den weg staan aan de opheffing van de poenale sanctie. Niet voordat de vrije (en overvloedige) arbeidsmarkt, welke vorming tot nu toe stelselmatig is tegengewerkt, op Sumatra zal zijn geschapen, zal de poenale sanctie opgeheven worden.

Eventueel grotere vraag naar cultuurproducten zal daarbij natuurlijk altijd weer als remmende factor optreden. Zoo staat het dus met de opheffing van de poenale sanctie. Uitsluitend de belangen van de ondernemers zullen het tempo aangeven. Deze belangen wijzen zich in dezelfde mate waarin het westersch kapitalisme in Indië van min of meer geïsoleerd koloniaal kapitalisme deel uit gaat maken van het wereld-kapitalisme. Overal waar het kapitalisme in reïne vormen begint op te treden d.w.z. uit zijn voor en vroeg-kapitalistische gestalten uitgroeit, is er slavernij in welke vorm ook, gedwongen plaats te maken voor de "vrije" arbeid. Alleen valt te verwachten dat communisten (van de officiële soort, welke is dat eigenlijk tegenwoordig in Holland) en sociaal-democraten, zich nog een vetleeren medaille op de borst zullen spellen en zullen uitroepen: Ons werk gaf de vrije arbeid aan de inlanders.

VERANTWOORDING: P.v.A. te L. F. 5. --, S.v.P. te H. F. 1. 25 **WIE VOLGT I**
LANDBOUWBROCHURE.

In L'Ouvrier communiste, het blad van onze Fransche geestverwanten is een samenvatting van onze Landbouwbrochure verschenen, terwijl de laatste twee hoofdstukken in z'n geheel zijn vertaald. De Duitsche uitgave van deze brochure is reeds geheel uitverkocht. Van de Hollandsche uitgave is nog een beperkt aantal te verkrijgen. Wie nog niet in het bezit is van dit belangrijke geschrift, bestelle ten spoedigste.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AM'DAM GEM. GIRO C. 2885

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam Maart 1930 No. 2
Derde Jaargang No. 5

PAUL LEVI

Wij lezen in het "linkssocialistisch" Weekblad "De Socialist" (14 Febr.) een artikel ter gedachtenis aan den overleden rijksdagafgevaardigde, Paul Levi, waarin deze als een groot leider geprezen, en zijn dood een "groot verlies voor het internationale socialisme" genoemd wordt.

Niet om den dooden Levi, die politiek al sinds lang voor de revolutionaire arbeiders van Duitschland gestorven is, nog eens na te trappen maar om het vervalschen van de geschiedenis, die hier plaats vindt, tegen te gaan, moet over een en ander hier nog iets gezegd worden.

Paul Levi werd in December 1914, samen met Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht, in het hoofdbestuur der pas opgerichte communistische partij gekozen. Na de vermoording van Luxemburg en Liebknecht nam Levi de leiding van de partij over. De schrijver in "De Socialist" doet het nu voorkomen alsof Levi in dezen kritieken tijd de leiding in den geest van de vermoorden en ten goede voor het socialisme gehandhaafd heeft. Tegen het "Spartakus-Radikalisme" had zich Luxemburg maar ook Radek, en zij het niet steeds, ook Liebknecht gekeerd. Paul Levi stond daarbij aan den kant van Luxemburg, en na haar dood, zette hij en de revolutionaire actie en het verzet tegen het putschisme en sectarisme voort. Zoo was zijn leiding volgens "De Socialist". In werkelijkheid is na den dood van Luxemburg en Liebknecht door de communistische partij, of beter door haar centrale comité, waarvan Levi voorzitter was, in geen enkele revolutionaire actie meer leiding gegeven. In tegendeel: de z.g. strijd tegen putschisme en sectarisme diende slechts als dekmantel voor het streven van het hoofdbestuur om elke revolutionaire actie den kop in te drukken. In alle toen volgende acties: de Maartopstand in Berlijn, de stakingen om de Socialisatie in het Ruhrgebied, in het voorjaar 1919, de Münchener Radenrepubliek, en, het allerergste, in de Ruhr-opstand als gevolg van de Kapp-Putsch, heeft de centrale steeds achter de gebeurtenissen aan gelopen. En als Levi hierbij als leider van de communistische partij een rol vervuld heeft, dan was het slechts als bemiddelaar tusschen de opstandigen en de socialdemocratische regering van Ebert, Scheidemann en Noske. Vooral de revolutionaire arbeiders uit het Ruhrgebied zullen zijn naam niet vergeten. Hij was het toch, die het beruchte "Bielefelder Abkommen" als voorzitter van de communistische partij ondertekende, en die op het Radencongres te Essen, dat Paschen 1920 erover te besluiten had; aannemen of niet, zich met al zijn invloed voor de kapitalatie inzette. De revolutionaire arbeiders legden daarop de wapens neer, en toen gebeurde wat ieder denkend mensch vooruit kon zien: de regeringstroepen schoten de weerloozen bij honderdtallen over de hoop, en aan het in het "Bielefelder Abkommen" aan de arbeiders toegezegde, dacht niemand meer. Trouwens, wie in den burgeroorlog verslagen is, heeft geen macht meer, om nakoming van gedane beloften op te vorderen. Zou Levi dat niet ook geweten hebben?

2

De schrijver in "De Socialist" zegt van Levi, dat aan zijn "revolutionaire gezindheid niet te twifelen viel". De gebeurtenissen hebben bewezen, dat in tegendeel aan die gezindheid, zeer zeker te twifelen viel. Wij willen daarmee niet zeggen, dat Levi een verrader was, en, evenmin een renegaat, zooals hij ~~was~~ na zijn overgang naar de oude socialdemocratische partij, door de III. Intern. genoemd werd. Neen, zijn gezindheid bleef dezelfde, maar, die was nooit revolutionair. Van het begin tot het eind van zijn loopbaan als leider in de revolutionaire beweging, was hij voorstander van een politiek, die zich binnen de grenzen van de burgerlijke ordening beweegt. Daarom voerde hij ook strijd tegen het "spartakus-radikalisme" en sectarisme, d.w.z.: tegen de gezindheid van de revolutionaire arbeiders, die, in den strijd staand, direct begrepen, dat het niet mogelijk was, vanuit het parlement en door middel van de vakverenigingen, de burgerlijke ordening omver te werpen. De nieuwe vormen van den klassenstrijd, de arbeidersraden en de bedrijfsorganisaties waren in de revolutie zelf geboren, en de revolutionaire arbeiders, die hierin de grondslag voor de nieuwe communistische maatschappij zagen, propageerden deze strijdwijze. Zij waren communisten, en Levi, die tegenover hen stond, was socialdemocraat gebleven.

Het verschil in het handelend optreden van Luxemburg en Liebknecht en Levi bestaat dan ook hierin, dat Rosa en Karl, die ook uit de oude socialdemocratie kwamen, en daaron ook voorstanders van de parlementaire en vakverenigingsstrijdwijze waren, toch de oogen niet dicht deden voor het nieuwe, dat de revolutie aan het licht bracht. Zij aanvaardden onvoorwaardelijk het besluit van de revolutionaire arbeiders in de nieuwe communistische partij, om niet mee te doen aan het parlementarisme, maar om te strijden voor de arbeidersraden. Zij hebben hun leven in dezen strijd gelaten, en dit is een bewijs waaraan geen verdraaide uitlegging meer gegeven kan worden. Levi kwam eveneens uit de socialdemocratie, maar hij verstond de stem van het nieuwe, van de communistische gedachte, niet. Zijn "gezindheid" bleef socialdemocratisch. Het was een ramp voor de revolutionaire beweging in Duitschland, dat deze man na den door van Rosa en Karl, de leiding van de communistische partij in handen kreeg. Hij vulde hier dezelfde rol, als Ebert Scheidemann in hun beweging, en die door Ebert zelf gekenteekend werd: "zij stelden zich aan de spits van de beweging om erger te voorkomen".

De manier, waarop Levi zijn socialdemocratische "gezindheid" doorzette, vormt een hoofdstuk op zichzelf. Hier openbaarde hij zijn "grote leiderkwaliteiten", door den artikelschrijver in "De Socialist" zoo genoemd. Hij dreef zijn inzichten, voortkomende uit zijn gezindheid, tegen den wil van de groote meerderheid der partij door. Hij deed het, zooals hij zelf op het splitsingscongres in Heidelberg zeide, op gevaar, dat de partij, die toen 100.000 leden telde, tot 100 leden zou terug gaan. Hij kon het doen, omdat hij de beschikking had over de pers en de geldmiddelen en de steun van de bolschewiki, die toen al naar een consolidatie streefden, in de rug had. In zulke praktijken hebben zich altijd leiders onderscheiden, die hun wil en hun inzichten boven het geheel stelden. Hier openbaarde zich de leider, die de massa als deeg behandelde en de koek bakte zooals hij dat wilde.

Maar dat getuigd dan ook van een zuiver burgerlijke geest en heeft met "revolutionaire gezindheid" niets te maken. Wanneer men meer over dezen "strijd" van Levi te weten wil komen, dan leze men de berichten, die A. Pannekoek toendertijd in "De nieuwe Tijd" (jaargang 1919 bladz. 693 en 777) daarover geschreven heeft. Daarin kan men ook lezen hoe Levi de propaganda voor de arbeidersraden en de bedrijfsorganisaties als "sectarisme" en "syndikalisme" diskrediteert. Wij twifelen er niet aan, dat

3

ook de schrijver in "De Socialist" het met deze benaming eens is, een sociaaldemocraat zal immers datgene wat buiten de gezichtskring van zijn socialdemocratische "gezindheid" gaat, niet anders kunnen noemen.

Levi heeft met succes de revolutionaire aktie in Duitschland bestreden, door de krachtig opkomende communistische partij uiteen te slaan, en inplaats van de partij zonder principes en zonder taktiek, de "onafhankelijke socialdemokratische partij", in een communistische partij om te doopen. Hij deed dit zeker niet het laatst in opdracht van de bolschewiki, die een invloedrijke steun in het socialdemocratisch geregeerde Duitschland zochten. Maar Levi was een goede Duitse sociaaldemocraat gebleven, dat zou wel spoedig blijken.

De Duitse regering ging voort met de bestrijding van Sowjet-Rusland, en daarom vonden de Bolschewiki het noodig, dat de nieuwe communistische partij, den opstand van de arbeiders in midden-Duitschland zou ondersteunen. De III. Internationale gaf order daartoe, maar de socialdemocratische oppositiepartij omgedoopt als "communistische", bleek niet in staat aan een revolutionaire beweging leiding te geven. Levi op zijn beurt kwam nu in opstand tegen zoo'n bevel van Moskou, maar de Moskouers hadden het partijapparaat in handen weten te krijgen, met gevolg, dat Levi geroyeerd werd. De rol van "revolutionair" van den sociaal-democraat Levi was uitgespeeld, hij ging terug naar de oude, met het bloed van Rosa Luxemburg, Liebknecht en de duizende anderen besmeurde partij, naar de S.P.D. van Ebert-Scheidemann, door Levi schijnbaar met zoo'n hevigheid bestreden.

"De Socialist" vindt Levi's functie als leider van de oppositie in de S.P.D. bijzonder glansrijk en wijdt uit over scherpzinnigheid van geest en zoo voort. Hoe de revolutionaire arbeiders in Duitschland daarover denken, moge blijken uit wat "De Kampfruf" (Berlijn) daarover schrijft.

Het was dus in de lijn, dat Paul Levi kort na zijn politieke demaskeering reeds weer als boetvaardig zondaar in de alleen-zaligmakende kerk van de socialdemocratie terugkeerde. Hij vond hier een bescheiden baan als "stadstropetter" van de linkschen, maar moest na alle felle kritische aanvallen op de politiek van de partijleiding, steeds weer het verbroederingslied blazen. Deze loyale oppositie kwam met zijn kleinburgerlijke instelling ook beter overeen, dan de principieele strijd tegen het reformisme."

In het onlangs gehouden "Jorns-Proces", mocht Levi voor de moederpartij nog een laatste minnedienst verrichten, door een "objectieve" stelling tegenover de moord op Liebknecht en Luxemburg in te nemen. Daarbij moet men niet vergeten, dat hij het voornamelijk niet was, die in wekenlang zoeken, steen voor steen bijeendroeg voor de aanklacht tegen de S.P.D. leiders. Maar op 31 Jan. 1930 verzekerde Levi in het "Jorns-Proces" dat de sluipmoord op de Spartakusleiders alleen een daad van geuniformde bandieten was, waaraan Ebert-Scheidemann-Landsberg niet medeplichtig waren.

Het vrijspreken van de sociaaldemocratische Gironde van de politieke schuld aan de vermoording van Liebknecht-Luxemburg, - dat was de laatste politieke verklaring, die Paul Levi in het openbaar gaf.

Daarmee staet het beeld van den toenmaligen spartakusleider onwrikbaar in de geschiedenis vast: In de III. Internationale was hij een bruikbaar werktuig, om de ontwikkeling van de jonge K.P.D. te doen stranden op de ban van het opportunisme, in de socialdemocratie was hij een evenzoo gedienstige kroongetuige tegen de communistische beweging.

Zoo was Paul Levi voor het revolutionaire proletariaat reeds gestorven, vóór den dag, dat zijn lichaam op het plaveisel te pletter sloeg

Een onzer Duitse strijdmakers, tegenwoordig in Amerika, schrijft in "Kampfruf" geregeld over de Amerikaanse toestanden. We bieden onze lezers hierbij de vertaling van een dezer artikelen aan.

GASTONIA.

Red. P. I. C.

EEN KAPITALISTISCH UTOPIA.

Wat de Utopisten van de proletarische klasse (Fourier, Rob. Owen enz) niet gelukte, namelijk, om de burgerlijke uitbuiters-maatschappij door half-of heel-communistische kolonisatie een voorbeeld van humanistische levensorde te toonen, dat gelukt de beste vertegenwoordigers van een "kapitalistisch Utopia" uitstekend. Ze zijn in staat, modelwerkplaatsen van moorddadige uitbuiting te scheppen en ze jaar in jaar uit perfect te doen functioneeren. Zoo bijv. het district Waldenburg in Duitschland, dat de daar wonende bourgeoisie met trotsch vervult: een behoorlijke winst en het laagste loon, gedegeneerde arbeidsslaven en volgevreten duvelstoejagers, - de kapitalistische cultuur in haar volste bloei.

Wat het district Waldenburg in Duitschland is, dat is, zeer zeker op nog grootere schaal, het zuiden van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. En wat zich nu in Tennessee, Georgia, Noord- en Zuid Carolina afspeelt, zijn de hongeropstanden der wevers, zooals ze voor honderd jaren in Engeland en voor eenige tientallen jaren in Silezië uitbraken. De Amerikaansche wevers behoeven echter geen dichter, die hun leven als onderwerp van zijn beroemde werk "De Wevers" naar aanleiding van de opstanden der textielarbeiders in Silezië) Het kernstuk van hun drama zal de overwinning zijn, hoe zeer en ondanks ze op het oogenblik ook verslagen worden. De stakende wevers in het Zuiden hadden werkelijk een taak voor zich, terwijl voor hun grootvaders slechts de vertwijfeling de oplossing kon zijn. Het kapitalisme als wereldorde richt zich niet, zooals destijds omhoog, het kromt zich heden in de pijnen van den stervende, hoe blozend zijn gezicht ook nog moge schijnen. De storm die nu over Gastonia jaagt, zal te anderer tijd de kerkhofstilte van Waldenburg verstoren; de storm, die heden nog over de heele wereld de arbeiders neervelt, zal eens ook den Burger treffen.

De vertwijfeling is verre van ons. Met koude haat in de oogen beschouwen we Haymarket, Centralia, Massachussets en nu Gastonia als stappen in de Amerikaansche klassenstrijd; lijken van arbeiders wijzen ons den weg!

Waarom schrikt het proletariaat voor de revolutie terug? Bij de strijd om het vreten wordt het toch precies zoo neergeslagen! De bourgeoisie moordt niet alleen omdat ze moet, maar ook uit sadistische lust! De bourgeoisie in het Zuiden van Amerika is nog van een heel byzondere soort. Belast met de traditie der plantages, vertegenwoordigt ze de roemantici onder de winst-schurken. In het Industrie-Feodalisme van het Zuiden maken ze hun eigen wetten en zooals ze in den slaventijd de snij-

43

dende riemen van de karwats harteerden, zoo beschikken ze ook heden nog over de doode en levende inventaris hunner fabrieken. Iedere dom-gore fabrikant is een vorst met eigen politie en eigen standrecht. De Amerikaansche "democratie" heeft hier haar belangrijkste steunpunten.

De arbeiders van het Zuiden zijn nu ook juist niet de bloem van het proletariaat. Zij zijn de slachtoffers van een maatschappelijke toestand, die de stompzinnigheid net zoo min ontberen kan als olie of electriciteit. De "zwijgende individualisten" uit de Appalachian Highlands vermoeden niets van de ethiek der komende samenleving. Ze waren zelfs niet eens solidair in hun religieuze waanzin. Hier had ieder zelfs zijn eigen God en hun hersenen zijn voldoende gedifferentieerd, om telkens nieuwe geloofsschakeeringen te vinden. Slechts de intelligentsten onder de Dadaïsten zouden in staat zijn, soortelijke namen te vinden, zooals de proletariers uit het Zuiden ze uit de mouw schudden, om hun secte nader aan te duiden. De kerken en de papen in het Zuiden worden direct door de fabrikanten betaald, niet heimelijk, maar als vanzelfsprekend. Na een werkweek van 72 uur wordt de geestelijke op de slaven losgelaten en als hij ophoudt, eischt de slaap zijn rechten. Het te kort aan intelligentie bij de arbeiders in het Zuiden is evenredig met dikte van de geldbuidel der ondernemers, en de ontwikkeling van het klassebewustzijn der arbeiders is alleen mogelijk in den strijd tegen de geldbuidel. Niet de agitators en de ideeën verrichten het voornaamste werk in dezen strijd naar de naakte ellende. Deze strijd laat zich niet vooraf bepalen, de slagen komen zooals het instinct bij verhongerende, opgejaagde menschen. De strijd kan noch tot Revolutie, noch tot Ontmoediging voeren, hij is permanent, de strijd is een toestand.

Men behoeft niets te voorspellen, de nederlaag der arbeiders van Noord en Zuid Carolina is absoluut zeker. Een proletariaat in zulk een toestand kan niets winnen. Maar een proletariaat, dat in verhoudingen, zooals daar in het Zuiden, leeft, kan slechts voor korten tijd murw geslagen worden. Begeeren moet opnieuw opvlammen, telkens en telkens weer, want hun leven is mensch-onwaardig, een snelle dood is te verkiezen boven zoo en onbegrijpelijk bestaan. Een onafgebroken keten van strijd zal deze eerste schermutselingen volgen, en hier, in dezen strijd, die zelf reeds de uitdrukking van nieuwe verhoudingen is, zelf reeds het pro- duet daarvan zijn, zullen de arbeiders in het Zuiden hun klassebewustzijn verkrijgen, niet door de woorden- bluff van de Communistische partij van Amerika, die nu de heldenrol speelt, welke haar in het geheel niet past.

Van Zuid-tot Noord Carolina stormt de staking. Gastonia en Marion zijn de brandpunten van den strijd. Hier tracht de bourgeoisie de brandhaard met bloed te blusschen. Clenchfield, Charlotte, Johnson City, Elisabethtown ook textielsteden met een onafgebroken stakingsbeweging, met doodslag en verraad, zijn niet zoo bekend als Gastonia, maar bevin- den zich in even hevige gisting. "Ook een middel tegen overproductie", denken de ondernemers, die een gesloten front vormen en slechts hun ge- bruikelijke jacht op hazen, nu met de jacht op menschen afwisselen.

De "socialist" Mac Donald was ten tijde der bloedbaden juist de

6
gast van Hoover en zal wel vol genot de versche steur (die men daar vangt) genoten hebben, toen het middeleeuwsche bericht van het geeselen van drie stakingsleiders telegrafisch bekend gemaakt werd. Een heerlijke tijd voor "socialisten"! "Kameraad Leider" door de president ontvangen, toespraak tot de Amerikaanse "Zuster-Natie" in het Witte Huis, terwijl "kameraad Staker" aan een boom gebonden met een zweep van nijlpaardenleer bewerkt wordt, tot de huid kapot springt.

"Een heerlijke tijd voor socialisten", Terwijl de communistische handlangers voor de vakvereniging der textielarbeiders, aangesloten bij de A.F.L. (Het vakverbond, dat Amsterdam zelfs te "radicaal" vindt; Gompers!) leden verwerven, knuffelt dezelfde vakvereniging, kort na de vijfvoudige moord in Marion, de staking tegen de Marion Manufacturing Comp. en de Clenchfield Cotton Mill zonder eenige voorwaarde op. Gedurende de eerste rechtszittingen tegen de 16 textielarbeiders in Charlotte (die wegens moord aangeklaagd waren) maakt Norman Thomas van de socialistische partij op 31 Aug. in het blad de "New Leader" geen propaganda tegen dit proces, maar dit sujet gebruikt dezelfde truc, waarvan de bourgeoisie zich bedient, als ze arbeiders afslachten wil: de huichelachtige toezegging van een "rechtvaardig oordeel". De heer Thomas zegt van de omgekochte rechter Barnhill: "Hoed af voor rechter Barnhill, voor zijn opvallende rechtvaardigheid tegenover de Gastonia-aangeklaagden".

Hoed af voor den rechter, die toestond, dat een was-model, dat de neergeschoten commissaris van politie voorstelde, in de rechtszaal gebracht werd, om de lynch-instincten van de barbaarsche Angelsaksen in het Zuiden op te wekken. Een weerzinwekkende vertooning, die een van de gezworenen tot een dusdanige moord-waanzin bracht, dat hij, brullend als een beest, om een revolver schreeuwde, om de aangeklaagden direct "neer te leggen", wat tot de opheffing van het eerste proces voerde. Voor zoo iemand ontbloot de heer Thomas het hoofd en de communistische partij in de U.S.A. verricht met Moskousch-confectie-verstand handlangersdiensten aan individuen à la Thomas, die de vleeschwording van de met bloedbesmeurde Amerikaanse vakbeweging zijn.

De staking, iedere staking hier, gaat om meer loon en verkorting van de arbeidstijd. De erkenning van de vakverenigingen zal de waarborg bieden voor het handhaven van sociale veroveringen en het nakomen van een collectief contract door de ondernemers. Ofschoon de "democratie" bourgeoisie in het algemeen heel graag collectieve contracten afsluit, wil de bourgeoisie van het Zuiden er echter nog niets van weten. Het is niet alleen uit de winst-motieven te verklaren, dat deze ondernemers ten opzichte van de vakverenigingen zoo onverbiddeijk zijn. Hun hardnekkigheid is tevens een psychologisch probleem. Het is de heerschers-ideologie van het Industrie-Feodalisme, volgens welke gedachtenwereld de arbeiders niet geboren, maar als beesten "geworpen" worden.

(Wordt vervolgd)
VERANTWOORDING GRONDBEGINSELENFONDS: N.N. te R. F.7.--, Gr. te A.F.5.--
L.H. te U.F.5.-- Totaal F.17.-- Blijft nog een tekort van F.183.--
WAAR BLIJVEN ONZE LEZERS? VAN NIEMENDAL KAN DE MACHINE NIET
DRAAIEN !! KIJK ALLEMAAL JE BRANDKAST NOG EENS NA EN STUUR
ONS EEN GULDEN.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (a)
A'DAM GEM. GIRO C 2885

Amsterdam Maart 1930 No. 3
Derde Jaargang No. 6

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

DE TROTSKISTISCHE OPPOSITIE, VEROORDEELD DOOR DE RUSSISCHE GROEP DER INTERNATIONALE COMMUNISTEN.

"L'Ouvrier Communiste", orgaan van onze fransche geestverwanten, heeft verscheidene documenten en brieven van G. Miasnikov, één van onze russische kameraden, ontvangen, en publiceert de volgende brief in haar 6e nummer van de tweede jaargang (Januari 1930):

De arbeidersbeweging maakt in alle landen moeilijke tijden door. De derde internationale, die aan het wereldproletariaat beloofd had de leider te zijn bij de verovering van de macht, is blijven steken in het kleinburgerlijk en sociaalbureaucratisch moeras. Zijn program is contra-revolutionair, verscholen achter Marxistische phrasen. Door sommigen in de communistische partij wordt dit reeds sedert lang erkend, en de afscheiding van opposantengroepen als van vele alleenstaanden bewijst de groei van de ontevredenheid, al is er ook bij hun activiteit, links en rechts, geen spoor van 'n nauwkeurige theorie of organisatorisch principe. Dit is niet te wijten aan een of ander persoon, maar aan het slechte lot dat hun is toebedeeld. Want zonder een platvorm, zonder een duidelijk en precies program kan geen enkele politieke groep het leven houden.

Iedere arbeider, iedere boer, soldaat of intellectueel heeft het recht te vragen: "Indien het program van de Komintern op een dwaling berust, waarom toonen jullie me dan niet jullie program dat, volgens jullie goed en juist is?". De meeste oppositie groepen, zonder zelfs voor de onze een uitzondering te maken, zijn in het geheel niet in staat aan deze eisch te voldoen. Een noodlottige intellectuele armoede, een gebrek aan scheppingskracht, een geestelijke lamtheid rust op hen (De redactie van L'Ouvrier Comm. teekent hier bij aan: juist waar zij de pretentie hebben de arbeidersmassa te domineeren en hun niet de weg te banen. Vooral dat scheidt o.i. de "Groupe Ouvrier" van de "hooggeplaatste" ("haut-placées") en "bureaucratische" opposities, op een ondubbelzinnige wijze). Het meerendeel van de overloopers en de renegaten komen voort uit de meest hooggeplaatste en eminentste oppositionele milieus: Zie Zinovjef, Kamenjef, Radek, Pjatjakof, Préobradzjenaki, enz. Dit is geen toeval; deze celebriteiten zijn opgekomen met de bureaucratie, zij vormen er een integreerend deel van, en zijn er onafscheidelijk van. De klassewortels blijken bijkans onuitroeibaar.

Het is evenmin bij toeval, dat de twee groepen (de "Groupe Ouvrier" (onze geestverwanten; vert.) en de Saprnofgroep), die het minst aantal verraders (wanneer leeren ook wij, linkschen, af, dergelijke pompeuse benamingen te gebruiken? vert.) en renegaten geleverd hebben, ook zij zijn, van wie het platvorm de grootste duidelijkheid en scherpste omliggende bezit. De Saprnofgroep heeft trouwens zijn program geput uit het